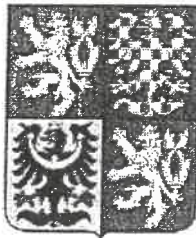

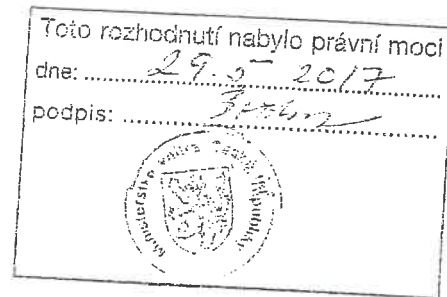
Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Z

Vypravěno
dne 28.5.17
PŘÍLOHA

Milan Chovanec
ministr vnitra

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1106r

Č. j. MV-7043-4/SO-2017

Praha 23. května 2017
Počet listů: 7

Účastnice řízení:

Paní

st. přísl. Ruská federace
bytem:

Zmocněný zástupce:

Pan

ROZHODNUTÍ

Ministr vnitra jako věcně příslušný správní orgán podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), po předchozím projednání v rozkladové komisi ministra vnitra, **rozhodl o rozkladu**, který podala paní [redacted], st. přísl. Ruská federace, bytem [redacted] (dále jen „účastnice řízení“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 11. 2016, č. j. VS-3635/835.3/2-2015, kterým byla podle § 51 odst. 3 správního řádu v souladu s § 13 odst. 2 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), zamítnuta žádost účastnice řízení o udělení státního občanství České republiky,

takto:

podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 11. 2016, č. j. VS-3635/835.3/2-2015,

zamítá.

ODŮVODNĚNÍ

Účastnice řízení prostřednictvím Krajského úřadu Středočeského kraje podala dne 20. 5. 2015 žádost o udělení státního občanství České republiky podle § 17 zákona o státním občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správnímu orgánu I. stupně byla žádost postoupena dne 13. 7. 2015.

Účastnice řízení je státní příslušnicí Ruské federace a na území České republiky má povolen trvalý pobyt od 1. 9. 2006.

Správní orgán I. stupně dne 27. 9. 2016 účastnici řízení informoval mimo jiné o tom, že byly předloženy všechny potřebné doklady, a že další doplnění žádosti nebude ze strany správního orgánu I. stupně vyžadováno, a po obdržení stanoviska odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra bude o žádosti meritorně rozhodnuto.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. VS-3635/835.3/2-2015 ze dne 30. 11. 2016 žádost účastnice řízení podle 51 odst. 3 správního řádu v souladu s § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky zamítl, neboť **účastnice řízení** na základě stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále jen „bezpečnostní sbor“) vyžádaných podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky **ohrožuje bezpečnost státu**. Správní orgán I. stupně tak v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu již neprováděl další dokazování za účelem ověření splnění ostatních zákonných podmínek nezbytných pro udělení státního občanství České republiky.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. VS-3635/835.3/2-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo účastnici řízení doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 5. 12. 2016. Dne 16. 12. 2016 podala účastnice řízení prostřednictvím nově zvoleného zmocněného zástupce **.....**, advokáta (plná moc ze dne 6. 12. 2016), proti napadenému rozhodnutí rozklad. K rozkladu doložila účastnice řízení kopii listiny o nabytí státního občanství její dcery, K **.....**, nar. **.....**.

Účastnice řízení v rozkladu uvádí, že si není vědoma žádné skutečnosti, která by nasvědčovala tomu, že by ohrožovala bezpečnost státu. Na území České republiky žije cca 15 let, má zde vytvořeny pracovní a společenské vazby na státní občany České republiky, dcera účastnice řízení v roce 2014 nabyla státního občanství České republiky prohlášením. Účastnice řízení je bezúhonným člověkem, žije spořádaným životem, od příjezdu do České republiky žije na stejné adrese a je jednatelkou obchodní společnosti **.....** s.r.o. se sídlem v Praze. Uvedla také, že v Ruské federaci nikdy nebyla politicky aktivní a nemá žádné kontakty ani vazby na vládní politiky, proto jí není zřejmé, z jakého důvodu ohrožuje bezpečnost České republiky. Účastnice řízení na základě těchto skutečností namítá, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil stav věci podle § 3 správního řádu, neopatřil si podklady podle § 50 odst. 2 správního řádu, a při vydání napadeného rozhodnutí nepostupoval v souladu s § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.

Při posuzování rozkladu proti napadenému rozhodnutí ministr vnitra vycházel ze spisového materiálu vedeného správním orgánem I. stupně pod č. j. VS-3635/835.3/2-2015 a dále ze zákona o státním občanství České republiky. Ministr vnitra jako odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu uvedeném v rozkladu, a zákonnost přezkoumal v celém rozsahu.

K námitkám účastnice řízení vzneseným v rámci podaného rozkladu ministr vnitra sděluje následující.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti v daném případě byla skutečnost, že stanoviska bezpečnostních sborů obsahují informace, podle nichž účastnice řízení ohrožuje bezpečnost České republiky. Jedná se o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů. V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se stanoviska bezpečnostních sborů nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. V případě, že v řízení o žádosti vyjde najevo, že osoba žádající o státní občanství České republiky ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, se v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě účastnice řízení dospěl správní orgán I. stupně právě k takovému závěru.

Účastnice řízení v rozkladu odmítá závěr učiněný správním orgánem I. stupně, že představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky, který vyplynul ze stanovisek bezpečnostních sborů, a proto považuje ministr vnitra za potřebné se podrobně zabývat právními aspekty uplatnění postupu podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Stanoviska bezpečnostních sborů se vyhotovují z důvodu zjištění, zda udělení státního občanství žadateli může být bezpečnostním rizikem pro Českou republiku (viz § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky). Negativní stanoviska bezpečnostních sborů jsou vydávána v případě, kdy příslušný bezpečnostní sbor na základě svých poznatků dospěje k závěru o existenci takového bezpečnostního rizika. Předmětná stanoviska jsou vydávána ředitelem příslušného bezpečnostního sboru, případně jeho zástupcem, tudíž je garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žádající o státní občanství České republiky je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech. V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních sborů nejsou závaznými stanovisky podle § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra je v rámci řízení o rozkladu přezkoumává ve vazbě na konkrétní situaci osoby žádající o státní občanství České republiky, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu, a dalších dotčených právních norem, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních a mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se stanovisek bezpečnostních sborů, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití dotčeného ustanovení, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat, a nelze použít úpravu obecnou.

Stanoviska bezpečnostních sborů podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky jsou nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství České republiky. Rozhodně však nejde o podklad jediný. Správní orgán I. stupně nezjišťoval splnění dalších zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky s ohledem na § 51 odst. 3 správního řádu ve vazbě na § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky. V daném případě byl jednoznačně zjištěn stav věci, kdy kladnému vyřízení žádosti bránila překážka podle § 22 odst. 3 zákona o státním

občanství České republiky, tudíž ministr vnitra ani správní orgán I. stupně neshledal v dotčeném postupu žádné pochybení.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastnice řízení a obsahových náležitostí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze připustit, aby účastnice řízení, která podle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měla možnost seznámit se s obsahem stanovisek bezpečnostních sborů, jež obsahují utajované informace. Uvedení těchto informací souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot, by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo krajně nežádoucí. Zákonná úprava zajišťuje, aby účastnice řízení z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistila alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí její žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávu komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případech rozhodnutí týkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „*For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.*“). Z tohoto hlediska lze považovat i takovou základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jakou má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech, např.:

- v Polské republice, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují [čl. 107 Zákoníku správního řízení ze dne 14. 7. 1960 (Kodeks postępowania administracyjnego), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství ze dne 2. 5. 2009 (Ustawa o obywatelstwie polskim)],
- v Dánském království, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Podle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení správní orgán I. stupně postupoval při znepřístupnění stanovisek bezpečnostního sboru a neuvádění konkrétních důvodů v odůvodnění napadeného rozhodnutí v intencích § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchylný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Je rovněž nutno poznamenat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle § 1 odst. 2 správního řádu se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní, od obecného režimu správního řádu odchylnou, úpravu odůvodňování napadeného rozhodnutí.

Ministr vnitra dále konstatuje, že je sice pravda, že účastníci řízení nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek bezpečnostních sborů vedly, právo na spravedlivý proces účastnice řízení je však zachováno, a to přiměřeně k okolnostem

případu. Účastnice řízení byla seznámena s tím, že zamítavé rozhodnutí je založeno na příslušném negativním stanovisku bezpečnostního sboru. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinila. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí správního orgánu I. stupně založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastnice řízení přesně znala. Právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifík daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů státu).

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastnice řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě se správním orgánem I. stupně, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Podle tohoto článku lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon, v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Správní orgán I. stupně odůvodněním napadeného rozhodnutí tento postup plně respektoval, a dostál tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Nelze také opomenout, že ústavnost § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky již potvrdil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl ÚS 5/16, jímž zamítl návrh na zrušení citovaného ustanovení. Ústavní soud dospěl k závěru, podle něhož „konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zveřejnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu. K dosažení tohoto cíle současně zvolila racionální a nikoliv svévolné prostředky, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí vylučuje toliko ty informace, pro které je žádost zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, přičemž se alespoň obecně uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Uvedený kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a bezpečnostními důvody na straně druhé považuje Ústavní soud ... za ústavně konformní“ (viz bod 61 odůvodnění).

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, podle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005-51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro Českou republiku. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvlášť pečlivě. V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Toto ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže).

Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství. Ministr vnitra považuje za důležité poukázat též na skutečnost, že Evropská úmluva o ochraně lidských práv ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karassev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: „The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.“).

K námitkám účastnice řízení spočívajících v porušení § 2 odst. 1, 3, a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, ministr vnitra konstatuje, že správní orgán I. stupně při svém rozhodování přihlédl a zvažil všechny individuální skutkové okolnosti posuzovaného případu. Vylučuje proto možnost, že by postupoval v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra rozhodnutí správního orgánu I. stupně dále shledává v souladu s veřejným zájmem, odpovídající okolnostem daného případu podle § 2 odst. 4 správního řádu, a založené na dostatečném zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně si též opatřil všechny podklady potřebné pro rozhodnutí podle § 50 odst. 2 správního řádu.

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu „Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu rozklad zamítnout.“.

Vzhledem k tomu, že v daném případě nepominula překážka podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, lze se ztotožnit s právním názorem správního orgánu I. stupně vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a přistoupit podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu k zamítnutí rozkladu.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

otisk úředního razítka

Milan Chovanec

Rozdělovník:

1. JUD. , advokát (*odeslat do datové schránky*)
2. Ministerstvo vnitra, odbor správní
3. Ministerstvo vnitra, odbor všeobecné správy

